

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50, — ESTRANGER, 2'50

La ponentada

En els temps de La Renaixença sovint veïem en l'enyorat periòdic de l'Aldavert uns articles que duïen per títol «La ponentada». Amb aquest nom eren designades les agressions i campanyes centralistes contra Catalunya. Els anys han passat. La Renaixença morí. L'Aldavert s'ha fet vell, i nosaltres comencem a fer-ncs-hi. Però heu's aquí que aquell títol de «La ponentada» segueix essent encara d'actualitat.

Ara mateix el vent de Ponent bufa fort damunt la terra catalana. Vent d'odis i de passions, vent que ompla la història de Catalunya d'ençà que aquesta, per atzars diversos, uní la seva sort al conjunt de les terres peninsulars. «De Ponent, ni gent ni vent», diu l'adagi; i nosaltres, catalans, hem de sofrir la gent i el vent de les terres ponentines. I en dir la gent, no ens referim a aquells forasters de regions castellanes que venen a Catalunya a dedicar-se a un treball honest. Per a aquesta gent tots els nostres respectes, mentre ells ens respectin a nosaltres. La gent a què volem referir-nos és la petita gent de la política centralista, la dels partits corcats, la que porta a la sang un baix odi contra nosaltres.

Que bufi la ponentada. Per forta que sigui no ens fa por. Podrà causar danys en el camp de les nostres institucions i dels nostres interessos. Però no trencarà l'arbre sagrat. Recordi's que aquest arbre, com ha dit el poeta,

Quan el van tallar de soca
va quedar sa eterna arrel;
ja rebrota arran de roca;
amb el temps tocarà el cel.

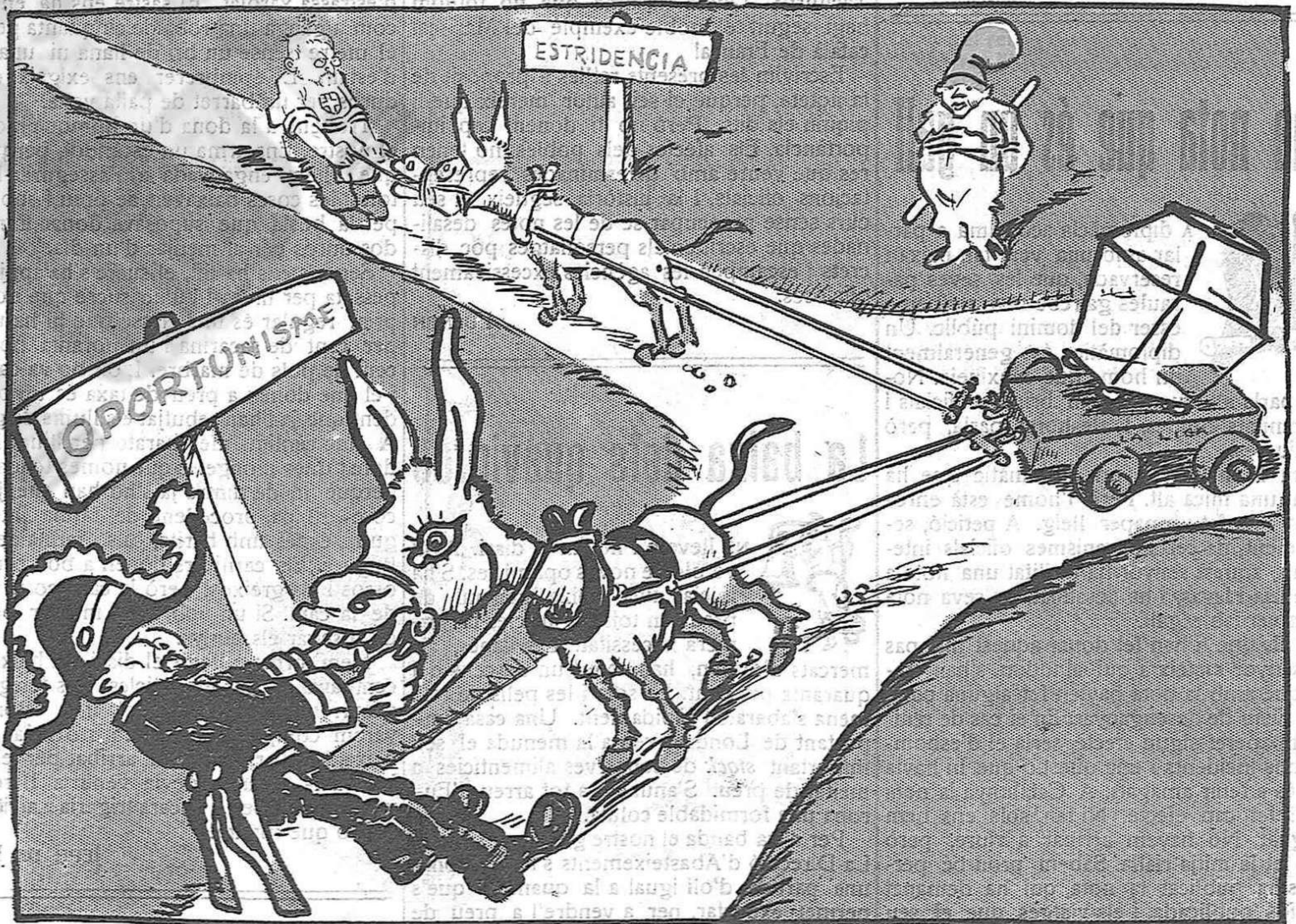
cesos a Espanya, tradició d'una inhabilitat lamentable.

El senyor ambaixador parteix de la creència de que a Catalunya existeix una corrent separatista que ha volgut aprofitar el viatge del general Joffre, i el senyor ambaixador de França deu saber que a Catalunya tal volta se produeixen alguns casos de separatisme personal, però que el catalanisme ha estat sempre, sègueix essent-ho, un sentiment, un partit autonomista, res més que autonomista, que no tracta més que de modificar l'estructura de l'Estat espanyol, i que

tan moderats són els procediments dels seus homes representatius que han pogut ésser ministres del rei, enllaçant la política de Catalunya a la general espanyola.

Si l'ambaixador de França s'hagués limitat a excomunicar, ignorem en nom de què, al supost separatisme català, la seva actitud fóra recriminable per representar la intromissió d'un representant estranger en els afers nacionals, però nosaltres aleshores hauríem callat. Mes parla de catalanisme, sense adjectius, i la seva indiscreció és doble, perquè acusa erròniament i perquè fent-ho resta,

Els dos camins de l'Autonomia

—El milló és el més dret!

—El milló és el més pla.

(I discutint així, no es mouen mai del pas).

Adéu a França?

PERQUÈ el senyor ambaixador de França, en nota oficiosa de l'agència Havas, s'ha cregut obligat a desautoritzar al catalanisme? Perquè un diplomàtic estranger s'extralimita, intervenint en plets nacionals, davant dels quals ha de callar políticament, sabent, com sap, que qualsevol paraula seva ha de restar, o per part de l'Estat o per la dels catalans, amor a França? El senyor de Saint Aulaire, vé a continuar la tradició dels diplomàtics fran-

oh, tacte diplomàtic, amics a França. I quins amics! Els més fervorosos i de més antiga fidelitat; els que per la França donaren la seva sang i els que a la França han ofert el seu pensament i la seva voluntat.

Senyor Saint Aulaire: Quan no se sentia per Espanya cap veu de fe en la França, tot lo que a Catalunya té un valor d'intel·ligència, li adreçaren un missatge que era una oració. I aquell missatge estava escrit en català, i eren catalanistes els seus firmants.

Senyor Saint Aulaire: Quan per tota la península els alemanys trobaven una fraternitat excessiva, els catalans ingresaven en la Legió Estrangera, no pas per a defensar el plet de la guerra, sinó per a batre's per la llibertat dels pobles contra el militarisme alemany, i ho feien en nombre tal, que el seixanta per cent dels legionaris espanyols eren catalans. I ademés, catalanistes.

Senyor Saint Aulaire: Aquests homes—catalans i no catalans—no trobaren altre auxili que el de Catalunya. L'auxili d'un comitè madrileny, vingué després, al final de la guerra. I els que l'oferiren, eren catalanistes.

Senyor Saint Aulaire: Ni abans, ni després de la guerra, ni en la guerra, Catalunya ha pensat en proteccions franceses. L'estimen per la seva intel·ligència mesurada i clara, pel seu art, hereu del grec, per la seva gràcia eterna, per la seva revolució, perquè se redreça, en mig de la llatinitat com una Minerva maternal. Però per res més. Un sol home ha parlat d'apel·lacions a Europa, en l'hora de la pau, i aquest home creia en el triomf d'Alemanya, aquest home era En Cambó.

Ara sí, ara apel·larem de les vostres paraules davant de França, davant, no del govern, sinó d'aqueixos homes que van des de Charles Maurras a Barbusse, des de «L'Action Française» al grop «Clarté». Perquè no volem encara donar l'adéu a França. Conservadora, menestrada, buròcrata, amiga dels governs contra els pobles, sí, més encara confiem en que el seu esperit no està extingit, encara confiem en que podrem seguir estimant-la, malgrat els pecats dels seus ministres, malgrat els errors dels seus diplomàtics.

PARADOX

Una nota que és un gall

A diplomàcia acostuma a parlar amb una veu tan baixa i reservada, que les seves paraules gairebé mai arriben a ésser del domini públic. Un diplomàtic és generalment un home que xiuxiueja. No

més parla alt quan hi han brindis oficials i solemnitats buides. I aleshores parla, però no diu res.

Ara hi ha hagut un diplomàtic que ha parlat una mica alt. Però l'home està enrogallat, i ha fet un paper lleig. A petició, segurament, de certs organismes oficials interessats, aquest senyor ha facilitat una nota a l'agència Havas, i ha desafinat. La seva nota és un veritable gall.

Si els que li han fet donar aquest mal pas i el senyor mateix a qui al·ludim, s'han cregut que amb la nota havien fet alguna cosa, els havem de desenganyar. En el cas de tenir el tal paperet algun efecte, seria el d'esbombar uns incidents i una qüestió que hi havia interès a tenir amagats. A Catalunya la nota no ha fet cap efecte. Ni tan sols ens hem indignat. No havem arribat a riure, però hem fet la mitja rialla. Sabem prou bé perquè s'ha publicat la nota, qui ha demanat que fos publicada, i els viatges que el seu text ha fet de Madrid a París i viceversa.

Això no vol dir que la nota no sigui una impertinència. Nosaltres teníem entès que la diplomàcia era una senyora circumspecta,

discreta, intel·ligent, per més que algunes males llengües fa temps que sostenen el contrari. El paperet que comentem és completament impropri de la discreció que certs organismes i personatges estan obligats a guardar. En el cas que ens ocupa, el millor que podia haver fet aquest senyor és no dir res. Al menys no dir res en públic. Havia d'haver pres exemple del principal interessat en aquesta qüestió, o sigui el mariscal Joffre. Aquest té fama d'ésser home de poques paraules, i en el començament de la guerra, a França, se'l designà amb el nom de «el Taciturn». Quina llàstima que no tothom hagi seguit el noble exemple del Mariscal català de França!

Escrivim les presents ratlles a propòsit de la noteta, perquè el seu autor mereix que li piquin els dits. Però no li donem cap importància. Els afectes dels pobles no tenen res que veure amb determinades representacions oficials. I la història segueix el seu curs sense preocupar-se de les notes desafinades que escriuen els personatges poc discrets i escampen les agències excessivament oficioses.

FULMEN

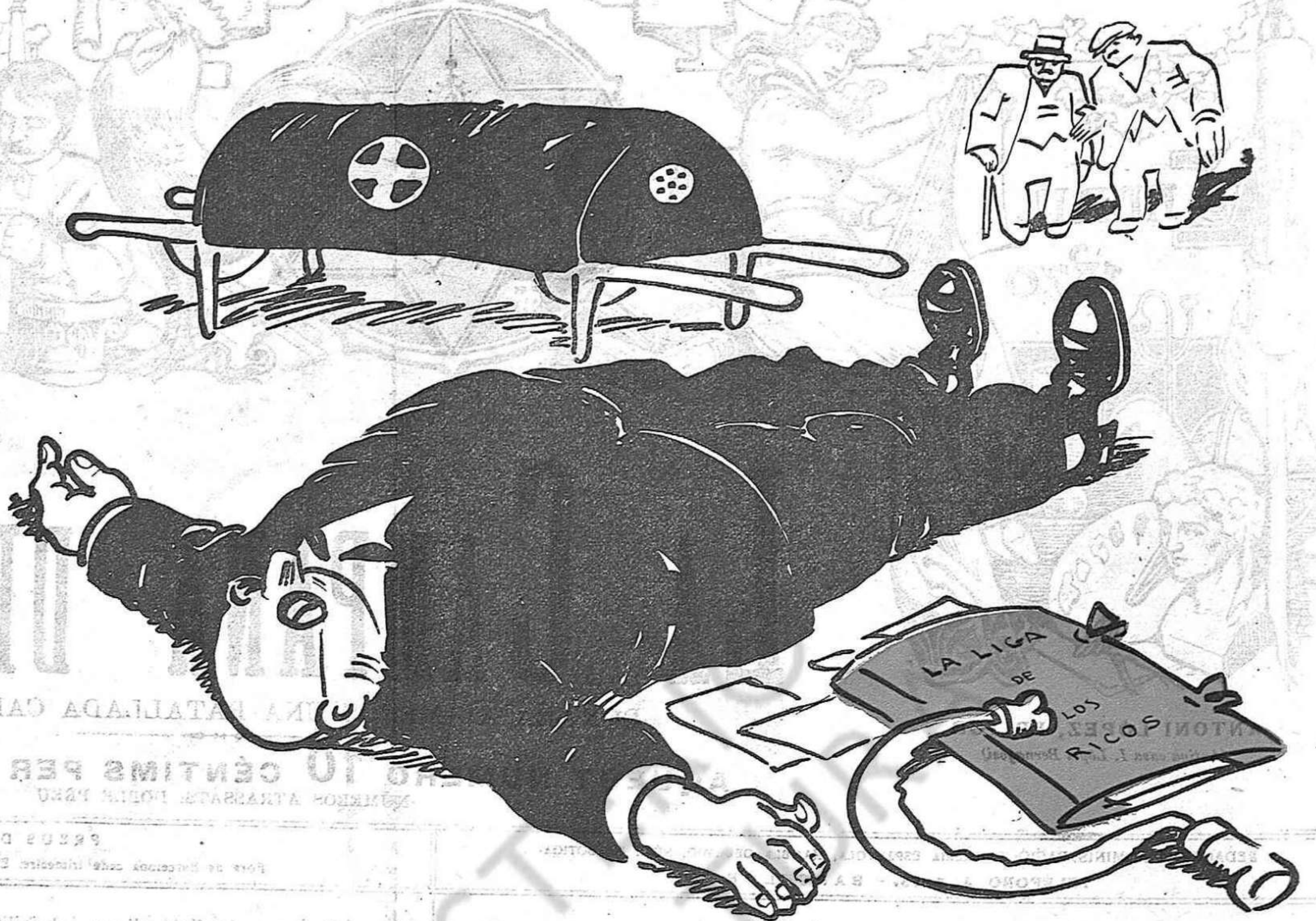
La baixa dels queviures

NS llevem i llegim el diari. Avui ve ple de noves optimistes. S'ha iniciat una baixa general de preus en tots els articles de primera necessitat. Les llanes, als mercats d'origen, han sofert un descens del quaranta per cent. La sola i les pells de tota mena s'abaratzen ràpidament. Una casa important de Londres ven a la menuda el seu important stock de conserves alimentícies a meitat de preu. S'anuncia a tot arreu d'Europa una formidable collita.

Per altra banda el nostre govern no dorm. La Direcció d'Abasteixements s'ha fet donar una partida d'oli igual a la quantitat que's permet exportar, per a vendre'l a preu de taxa. Va a posar-se fre a l'ambició dels sucraires, permetent la lliure importació d'aquest necessari aliment. Els ganaders galles i asturians donen el bestiar a preus enrao-

L'Obligacionista de la Mancomunitat

Un transeünt.—Pobre senyor.

Altre transeünt.—I tall... quina llàstima!

La víctima.—Calleu, no'm comprometeu, que faig el mort.

nats. S'obligarà als agavelladors de blat a que buidin les sitges i donguin al consum les existències que retenen. El calçat, posat als aparadors a un preu que el públic no hi arribava, aviat anirà arran de terra. Tot el diari traspuja un optimisme consolador.

Amb aquestes impresions falagueres donem deu pessetes a la dona per a anar a plaça, i sortim al carrer.

A la una tornem a casa per a dinar. Hi arribem un xic malhumorats. El sabater ens ha demanat dotze duros d'un calçat amb més cartró que sola i amb la punta de paper d'estrassa xarolat. El sastre ens ha ensenyat com a ganga una roba de cinquanta pessetes el metre sense un bri de llana ni una fibra d'estam. El sombrero ens exigeix quatre duros per un barret de palla vella.

Trobem a la dona d'un humor pitjor que el nostre. Ens arma un escàndol, perquè diu que l'hem enganyada a l'assegurar-li que totes les coses baixaven de preu i sobre tot per la burla que suposava donar-li només dos duros per al menjar d'un dia.

Segons ens ha dit, el sucre s'ha apujat una pesseta per lliura i l'únic sucre que donen a preu regular és una classe que hi ha un hù per cent de sacarina i un noranta nou per cent de pols de marbre. L'oli bo va caríssim i el que donen a preu de taxa és un oli pudent que ja l'han rebutjat els llums de ganxo. A cinc cèntims més barato per lliura li han donat unes mongetes que només tenen pell, perquè lo de dintre ja s'ho han menjat els corcs. El pa, procedent de farina intervinguda, és fet amb barita, cals i farina de barallugues. Els carnicers donen a bon preu els ossos i els greixos, però la carn costa un ull de la cara. Si un pobre vol menjar bé s'ha de rosegar els punys.

Hem tornat a llegir el diari. La baixa s'accentuava en tots els articles. Els telegrams n'anaven plens. Barrinant una estona ho vàrem comprendre tot. La notícia de la baixa, als diaris, hi havia arribat per telègraf. La baixa efectiva devia venir a Barcelona xano-xano, a peu, i encara trigaria a arribar-hi. I lo que trigarà!

JEPH DE JESPU

Aquest número ha passat per la censura governativa

Sort del gran renegar!

Madrid no sols se les pensen totes, sinó que ademés tenen temps per a tot.

Després de la famosa *liga de la alpargata*, passada a millor vida, han organitzat i dut a terme una Assemblea contra la fletomia, que diríem en termes d'extremada polidesa. Contra el vici de renegar, escriurem nosaltres, partidaris de que tothom ens entenguí.

En els temps calamitosos que correm, equival el fi perseguit pels assembleistes a una empresa de gegants.

Perquè si ocasions s'han presentat en la vida per a que'ns sortim de pollaguera, per a perdre els estrebs i deixar a la llengua que campi lliurement, és ara, en que les calamitats s'enganxen les unes amb les altres; en que volgueu o no, ens són ofertes ocasions sobrades per a remaleir-nos els ossos cent vegades.

De les bones paraules no se'n sap fins ara altra cosa sinó que fan menjar als malalts. Amb bones paraules, amb termes d'infinita correcció, venim demanant un any i un altre any que's posi terme als abusos dels comerciants i acaparadors, a les exigències dels propietaris, a la fam d'acumular riqueses dels qui, coneixent els efectes del seu comportament, pretenen encara exportar els productes que en la nostra terra ens donen.

Què n'hem tret? Absolutament res.

Què tampoc apel·lant als grans medis oratoris hauríem aconseguit gran cosa?

Conformes, de tota conformitat.

Qui ens diu, en canvi, que no'ns haguessim esbravat? Que no haguessim donat sortida a la ira justament acumulada?

Passem—i ja és passar—perquè es privi al poble de menjar. Ens sembla, en canvi, intolerable, arrabassar-li els medis d'expressió que li pertanyen. Impedir que faci ús de les facultats que li són pròpies; de que exterioritzi el seu enúig amb arranjament a les circumstàncies.

La primera condició per a aparèixer bencarat, amable i espiritual, és menjar lo necessari i menjar bé.

Els assembleistes a que'ns referim, hauran, doncs, perdut llastimosament un temps que haurien pogut emprar en quelcom més profitós per a la causa de la Humanitat, més que mai necessitada de que la justícia imperi.

El cor ens diu que no trigaran a donar-se compte de la inutilitat de la seva campanya. El poble, que com sabem no's mossega la llengua, els dirà gràficament ço que pensa de la seva obra i dels discursos pronunciats per a menar-lo pel bon camí (?).

Voler que en les capes mitja i popular imperin la serenitat i la calma indispensables per a sospesar les paraules, per a donar a cada dita el seu valor just, és una quimera que no's comprèn si no és amb gent afanyosa d'aprofitar quantes ocasions se'ls ofereixen per a exhibir el nom.

En determinats moments, suposa la interjecció un recurs i una vàlvula d'expansió.

Es el cas d'aquell amic, persona conegudíssima a Barcelona, que degut a una enfermedad crudelíssima i incurable, passava la millor part de les nits en blanc, sense arribar a cloure, poc ni molt, els ulls.

A l'endemà d'una d'aquestes crisis, es topà amb un familiar seu, també estimadíssim amic nostre, el que li preguntà si anava ja millor.

—Més malament cada dia—respongué.

Afegint:

—Aquesta nit mateixa m'he trobat així i així, i m'ha passat això i això.

I diguent finalment:

—Sort del gran renegar!

TABER

La producció ben entesa

Un periòdic conservador, a propòsit de l'acabament de la vaga de Peñarroya en que els obrers, tenint en compte conveniències transitòries, accepten treballar un excés sobre les vuit hores

fixades i cobrant a raó dels nous jornals establerts, ha descobert que l'obrer pot treballar, sense gran perjudici per a la seva salut, més de les vuit hores que té avui senyalades, i d'això en dedueix la vigorització de la indústria nacional i segurament la salvació de la pàtria.

I aquests bon senyors, sempre inspirats en sana i ben ordenada doctrina, han necessitat d'aquest implícit i públic acord per a tornar la tranquil·litat al seu cos, torbada en mala hora per aquestes vuit hores nefandes. Per ells sols, no ho haurien pas pogut comprovar-ho mai si es poden resistir o no; quin medi tenen, pobrets?, lo qual els feia veure l'horitzó ben negre. Els obrers de Peñarroya els han tret d'aquest apuro, acceptant, mal sia a terme convingut, un augment de duració de jornada, i d'avui endavant els bons conservadors ja podran cantar victòria, puix que els interessats mateixos confessen poder-ho suportar.

Com podria haver-hi algun esperit recte i ingenu que quan de treball, durada i convenient retribució se tracta en aitals llocs, entengués senzillament que s'aplica a l'home en general, cal advertir que no hi ha tal cosa; es fa referència única i exclusiva a l'obrer no faltava més; *aún hay clases*. De la qüestió en quèden exceptuats ells, que estan molt per sobre d'aquestes bagatel·les; justament el que més els enfurisma és aquesta infame lluita de classes que tan tercament s'empenyen en sostenir els treballadors, i això que ells, amb la seva bona disposició per a arreglar els conflictes, hi trobarien fàcil componenda, per exemple, partint amigablement la qüestió. De l'expressió «lluita de classes», se'n suprimeix el primer mot i es deixen les classes i, au!, ni per l'un ni per l'altre: tot-hom content i satisfet.

Teoritzar el conservadurisme sobre la probable solució dels conflictes econòmics burgesos per a l'augment retribuït de les hores de treball, complasquent-se amb la possibilitat de que els obrers les puguin aguantar, i això després d'una vaga en que si han guanyat unes millores és per una tenacitat heroica i a costa de la sang de ses venes, és d'una frescura siberiana.

Per altra part, fóra el punt de vista d'un senyor feudal a qui els seus fastuosos dependis i guerrés haguessin portat a una difi-

cultosa situació, i que per a esmenar-la recurriria a la compensació que per l'excés d'hores de treball dels seus vassalls, podria obtenir en la producció. Això sí, aquest també procuraria que els pobres inscrits a la gleba ho poguessin aguantar, que, si es morien, qui hi perdria seria ell.

Cercar la solució en una més equitativa distribució del treball, i la voluntària intensificació per la mínima explotació, més el savi aprofitament de totes les forces mecàniques i tots els coneixements, plans i projectes científics, ni s'hi pensa ni els convé pensar-hi. Només se'ls pot acudir obtenir una sobreproducció per l'esforç brutal dels treballadors de sempre.

LL. PUJOL MASSAGUER

Bella iniciativa

La Comissió de Colònies Escolars, a Barcelona, ha tingut aquest any una bona pensada, segons acabem de llegir.

En circular dirigida a bona colla de persones acabalades, demanen la remissió d'una quantitat a nom d'un fill de la persona generosa, per a la criatura que designarà a la susdita Comissió, a l'objecte d'acréixer el nombre d'infants afavorits amb les avantatges del canvi d'aires i d'aigües per una temporada.

Entre l'apadrinat i el padri, ambdós infants, s'establirà correspondència, explicativa, per part del primer, de les millores que hagi notat durant l'estiu.

Com hem dit, trobem força encertada la mesura de la Comissió de Colònies Escolars, pel benefici que pot reportar als excedents del nombre limitat a que la comissió nomenada pot atendre.

La salut de les criatures és una de les coses més dignes d'ésser ateses, emperò no és això sol, ni és aquest el major benefici que va a obtenir-se.

Tot lo que sia crear llaços de fraternitat entre els que semblen destinats a una separació xorca i perjudicial per a tots, és mereixedor de les nostres alabances. I si es té en compte que l'amistat nascuda en els temps de la infantesa, a base d'una acció d'interès per al cor, és de les que racionalment més s'afermen en els nostres sentiments i més se recorden a través del flux i reflux del mar de la vida, no cal dir si la iniciativa dels components d'aquella Comissió és mereixedora de trobar aquella acceptació que cal, per a que no sia un fracàs que fora de dolldre, per varis motius.

Ara podrem enterar-nos de quins són els que, posseïnt una fortuna d'anys o havent

omplert la guardiola durant la guerra, deixant de banda l'egoisme que fa als homes estúpids o malvats, saben satisfer l'ànima encongida, realitzant una obra de justícia social a que molts dels que poden no hi estan acostumats.

J. COSTA I POMÉS

Val més tard, que mai

La Epoca, orgue el més autoritzat del govern, ha publicat un extens article a propòsit de la situació dels detinguts governativament en les presons de tota Espanya.

Es queixa el diari ministerial, en primer lloc, de que hi hagi qui s'aprofita de l'assumpte per a promoure una campanya a l'estranger, sense reparar que semblable tasca pot resultar en descrèdit per a la nació.

Afirma tot seguit que al donar les xifres dels presos s'exagera manifestament.

Diu que's parla de centenars, quan es tracta només de desenes; de milers, quan amb exactitud es podria parlar solament de centenars. Hi ha trenta detinguts? Doncs es diu que n'hi ha trescents. N'hi ha trescents en tota Espanya? Es diu que n'hi ha tres mil. Si n'hi hagués tres mil, es diria tres milions.

Així s'expressa el diari ministerial, que's guarda bé de fixar el nombre exacte de detinguts governativament.

Més fàcil que engiponar l'argumentació subtilíssima que hem copiat, ens sembla dir clar i terminant el nombre exacte de presos, única manera de desmentir les versions que pretén rectificar.

Elements per a fixar-los amb justesa no n'hi mancarien, a mica que ho volgués. Sense oblidar que prou han de constar-li, per a parlar amb el to que empleia.

Lo millor que el govern i La Epoca podrien fer seria usar, en aquest assumpte, la claretat i la franquesa possibles, abandonant tota mena d'habilitats i subterfugis, que no condueixen a res més que a augmentar la confusió.

Si els presos són molts, per a sapiguer a que atenuar-nos. Si són pocs, per a desmentir als qui gosen escampant la mentida. Cal dir que nosaltres en tenim prou amb que hi hagi a la presó un home i que aquest pugui resultar innocent, per a que sumem la nostra veu humilíssima a les demés que s'alcin demanant la llibertat del detingut.

Un altre extrem importantíssim cal tenir en compte.

Ha sigut el ministre de la Governació, el propi Bergamín, qui primer ha parlat de centenars de detinguts.

Es de suposar que no ho faria a la lleugera. Que ans al contrari, sabria a que atenu-

nir-se. Què d'estrany té que recollís el poble les seves manifestacions?

El tret, doncs, li ha sortit, a La Epoca, per la culata. A no ésser que sigui l'article una resposta indirecta an En Bergamín...

Es donen en política coses tan estranyes!...

Posteriorment a les paraules de La Epoca, i segons referències oficials, han sigut posats en llibertat alguns d'aquests presos, damunt dels que no pesava cap inculpció.

No pel fet d'haver trigat, podem deixar de felicitar-nos de que al fi regni la Justícia.

B. DE R.

¿QUINA HORA ES?

Desde fa quinze o vint mesos, l'únic que als bons espanyols sembla amoinar-los de serio és aquest dupte anguniós:

«Ara, ¿és l'hora de les dretes o de les esquerres?» Jo, per veure si ho aclaria, m'he dedicat amb ardor, durant tota una setmana, a escoltar veus i opinions, i, de les meves pesquisses, ¿saben què n'he tret? Això:

Segons un senyor molt pràctic i molt moderat en tot, si's mira l'estat d'Espanya i la situació del món, ara es l'hora de les dretes. Segons un altre senyor, que no és moderat ni pràctic o tot ho sol veure roig, és l'hora de les esquerres.

A la Regeneració, m'han parlat deis bolcheviques i del desgavell atros que regna en gran part d'Europa, i m'han dit per conclusió que ara es l'hora de les dretes.

Al casino Sang i joc m'han ensenyat uns diaris d'Anglaterra i del Japó i, en virtut de lo que ells diuen, m'han afirmat molt cofois que és l'hora de les esquerres, afegint que, si en breus jorns no sona aquesta hora, Espanya s'enfonza sens remissió.

—No ho cregui! Ben al contrari!— m'ha dit el vocal de torn del Centro Sinalagmático:— com se n'hi aniria a fons fóra si aviat no sonava la de les dretes.—

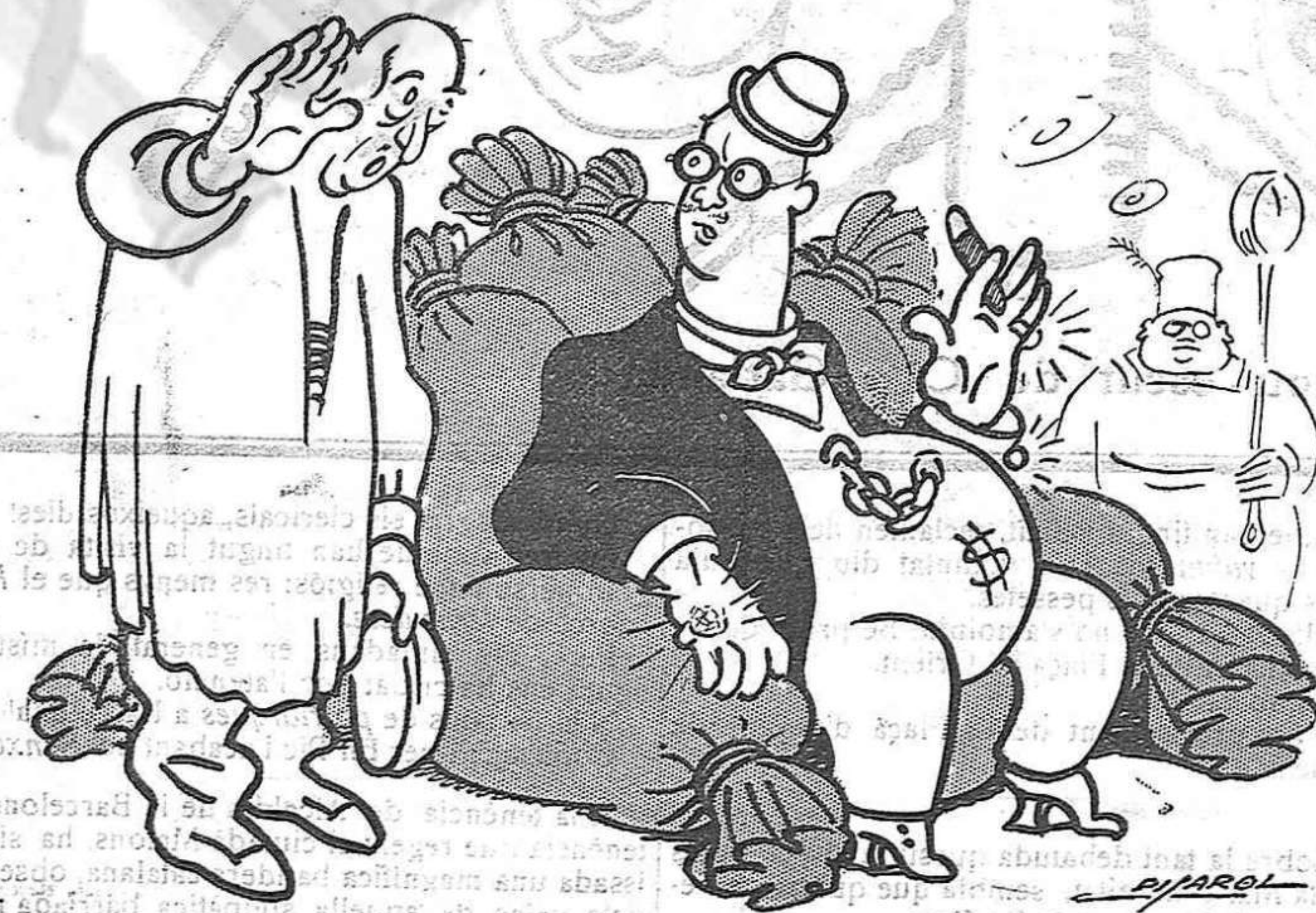
Tots, tots patrocinen l'hora «seva»; tots donen fortes raons per demostrar que no baden i tots se fan l'il·lusió de que—qui dreta, qui esquerra— «o el rellotge misteriós marca l'hora que ells desitgen, o el pobre malalt es mor, sense que li valguin metges, ni potingues ni aixarops.»

—Però, bé, i vostè ¿què opina? cridarà aquí algún curiós, cansat de tants equilibris:— ¿No'ns podria fe el favor d'indicar-nos quina és l'hora?—

Si, senyor. I amb molts pocs mots. Potsé, ahir, jo no ho sabia; però aquesta informació que he fet sobre la matèria m'ha dissipat tants errors i m'ha ensenyat tantes coses, que sense vacilació m'also i dic: Cessin els dubtes! Parin-se les discussions! No... No és l'hora de les dretes... ni de les esquerres. Tot lo que respecte a això es parla, és obra de la passió. ¿Volen que amb ruda franquesa els digui, pels espanyols, quina és, en realitat, l'hora? La d'anar tots a Sant Boi!

C. GUMÀ

Sa Magestat el Nou Ric

—Tu saps com els he fet tants quartos?

—No cal que m'ho digui: robant honradament...

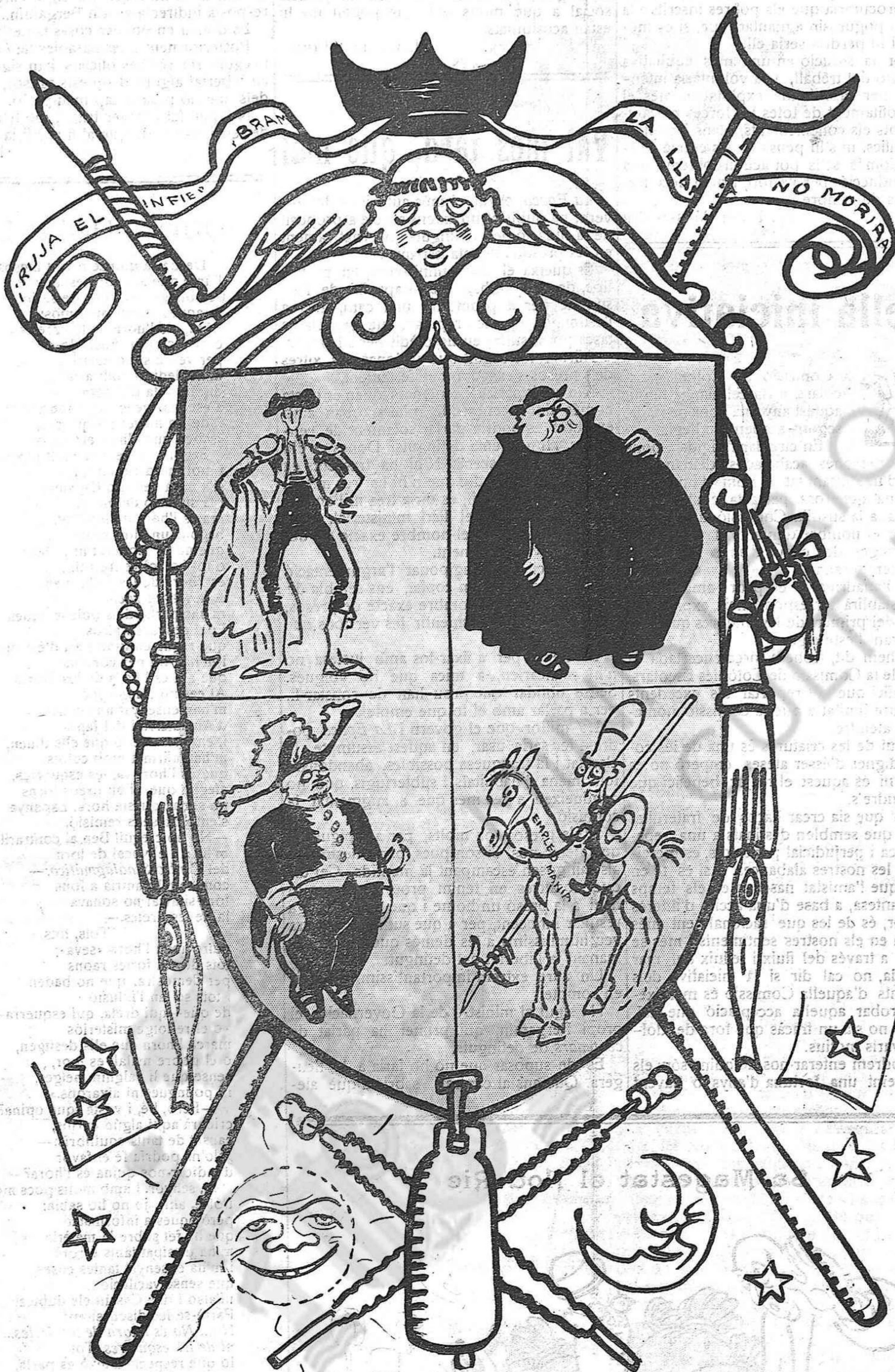

Davant de un grapat de periodistes, el president de la Mancomunitat ha dit que, a pesar de lo que's murmuri aquí i allí, ell i En Cambó segueixen un mateix pla i van per un mateix camí.

Van per un mateix camí? Pel camí de l'estira i arronça? Pel camí del desconcertant oportunisme i del fastigós *quid pro quo*?

Ja deu saber, doncs, senyor Puig, que aqueix camí no porta enlloc...

Heràldica del País de l'Olla

El nou escut de Cà'n Garlanda

Ha arribat a Barcelona el senador don Angel Pulido.
Molt senyor nostre.
Espero topar-lo en alguna cantonada per a dir-li:
«Señor Pulido: si viene usted para enterarse de todo el hervido del Derecho Catalán, puede usted girar cola y volverse. Aquí ya no existe el derecho catalán, Los de allá a Poniente nos lo han pulido.»
I ell se quedarà tant satisfet i jo també.
Ja tenen raó els que diuen que, per a molta gent, la pàtria del cacau és la verdadera pàtria.
Vegi's sinó lo que passa amb aqueix mal nomenat «Ateneo Obrero» de Gràcia:
Fan un migrat festival espanyolista, i ara, com

sia que han tingut dèficit, reclamen dels patrioters la voluntat... I la voluntat diu que puja unes quantes mils pessetes.
Els rai!... Que no s'amoïnin. Bé prou que'ls hi enviaràn de la Plaça de Orient.
I amb escriu.
I no precisament de la Plaça d'Orient de Gràcia.
Sobre la tant debatuda qüestió dels comptes de la Mancomunitat, sembla que qui ha de decidir definitivament és En Dato.
Menos mal.
Don Eduard obrirà el pot de la vaselina, en posarà una ditadeta damunt del dictament i una altra damunt de les estridències de mestre Puig, i tot restarà com abans.

Quina alegria els clericals, aqueixos dies! Figureu-vos que han tingut la visita de un gran personatge religiós: res menys que el Patriarca de Jerusalem.
Però, als ciutadans en general, la mística figura ens ha cridat poc l'atenció.
N'hi ha tants de patriarques a Barcelona! Començant per En Pic i acabant pel Sanxol...
A la tenència de Alcaldia de la Barceloneta, tenència que regeix el ciutadà Matons, ha sigut issada una magnífica bandera catalana, obsequi dels veïns de aquella simpàtica barriada marítima.
Que lluny estem d'aquells temps en que hi remenava les cireres En Lerroix.
Ara s'hi aixequen banderes; aleshores s'hi alçaven pendons.

En un article publicat a La Veu En Ventosa i Calvell es mostra bastant pessimista. Parla de increments separatistes.
I com que, avui, mostrar-se pessimista en el sentit catalanesc, és tant com mostrar-se farruco, ens estranya la valentia del colega d'En Cambó.
Ens estranya... però ens satisfà.
Ara que parli el lloro mut!...
Però aquest sembla que no parlarà. Està massa enferrat menjant la patata dels canvis estrangers.

Els jaumins s'han explaiat xerrant pels colzes en un mitin de Girona.
I entre altres coses abraçadabrants els jaumins han dit:
«Nosaltres prometem defensar les justes reivindicacions del proletariat.»
Obrers!... què feu parats?
En el jaumisme està la vostra salvació.

Llegeixo:
«Los señores que forman la Directiva del Centro de Defensa Social han ido al Gobierno Civil a felicitar al conde de Salatierra.»
I després d'haver llegit, penso en aquell refrà castellà:
«Si el necio aplaude, peor.»

En els salons del Centre de la «Molèstia Social» un mossèn hi ha donat una conferència explicant els miracles del «Cristo de Limpias».
I els senyors Esteves varen quedar tan encantats dels tals miracles, que projecten una romeria.
Volen demanar al Crist que faci un miracle més.
El miracle de convertir cada sindicalista en un obrer dels de la seva parròquia.

Conte xinès.
El gran mandarí Ting-Shon havia portat una colla de xinos a la captivitat.
El gran mandarí, desmemoriat com era, no's recordava mai de deslliurar-los.
Un dia s'hi presenta la dona de un dels xinos i li diu molt respectuosa:
— Gran mandarí... Volgueu deslliurar al meu marit, que encara que és xino manso vol assistir a la consagració del Dragó.
— I el gran mandarí va obrir les portes de la captivitat al xino.
Es clar, davant del èxit, l'endemà s'hi presenta la dona de un altre xino.
L'endemà passat la de un altre.
I així successivament totes les dones, de tots els xinos, que aviat guanyaren la llibertat.
I com que, contentes les dones, contents els marits, el gran mandarí aviat fou l'home més estimat de la terra.

«Cambó se halla muy aliviado.»
Amb la paga d'exministre i les gangues que li està portant la política d'equilibri... no et dic palla!...
Qualsevol s'alivia!
Els tradicionalistes treballen afanyosament per a reorganitzar els requetés de Catalunya, que tenien tots els sants-cristos rovellats.
«Els requetés — diuen, — estan cridats a ésser els defensors de la religió, de la pàtria i del ordre social.»
Envejosos!
I doncs els somatentistes?
Que no n'hi havia prou amb els del Somatent?

El dilluns darrer va efectuar-se en el jutjat municipal del districte del Hospital, l'enllaç matrimonial, amb caràcter purament civil, dels nostres volguts amics els fermes lliurepensadors En Juli Ll. Casellas i Na Felicitat Gallart, havent sigut testimonis de l'acte redemptor de la consciència, els coneguts anticlericals En P. Vilalta Gràs i En Josep Nel·lo.
La rabieta que hauran passat els escura-ramenies deu compensar als que tan bellament han sapigut plantar cara a la rutina i donar-los coratge per a persistir i constituir-se en fort de defensa de la lliberació de la especie.
Rebin de nosaltres, tan bons amics, la salutació més ferma i el vot més cincer a favor de la seva felicitat vinenta.

En Palaudaries i el seu fill, un nen de sis anys, se passen pel pont de la Secció Marítima.
Als seus peus, veuen passar trens i més trens.
— Papa: Quant temps pot arribar a viure, una locomotora de carril?
Trenta o trentacin anys.
— I ara!... Tan poc, i tan robustes y grosses que són...
— Oh... és que són molt vicioses... No ho veus que sempre estan fumant?...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8